

Andorra, 9 de Juliol de 2024

CARTA OBERTA A TOTHOM

Al Sr. Cap de Govern, als ministres i funcionaris de tots els organismes públics i privats, de tots els estaments i jerarquies, als cónsols i consellers de totes les parroquies, als empresaris petits, mitjans i grans, a tots els mitjans de premsa, al poble andorrà, als nostres compatriotes a Andorra:

En els últims anys han succeït situacions molt diverses al voltant del nostre entorn i de la nostra comunitat, que ens han anat forjant i ensenyant a conduir-nos en un continent llunyà per a les nostres realitats.

Aquesta descripció no és una única veritat, o una única raó, ni l'única visió de les coses. Només intenta resumir inquietuds i sensacions que viuen molts d'ells dels argentins que decideixen treballar i/o residir a Andorra.

Us posarem en contexte:

Molts anys enrere, comença l'arribada dels argentins, èpoques molt distants, diferents, sense internet ni "m'agrada", sense més que telèfons públics a monedes i treball incert, lloguers barats, molts.

En pistes de neu, bars, hotels, maquinàries, restauració en general, neteja, cura de nens i adults majors, tota mena d'activitats es convertien en l'oportunitat ideal per a molts llatinoamericans sense passaport europeu.

Tots guanyen: les feines de temporada creixien amb resultats fantàstics, l'empresari produïa amb mà d'obra sense exigències, el treballador cobrava en euros i coneixia europa, el sistema econòmic funcionava sense cap incidència a la vista per a la majoria dels quals desconeixen el que passava dins d'aquesta harmonia, d'aquest benefici mutu, d'aquesta bona salut migratòria.

Sense voler per a la majoria, i darrere d'aquest èxit, tot el que es va ser formant probablement no va ser amb la intenció de generar el que finalment generaven, i que va produir una força imparable, molt més fort del que es podria haver imaginat.

I més enllà dels problemes en si mateix, resulta molt difícil d'explicar i sobretot, de creure: treballadors que eren persuadits a treballar en negre per desconeixement de les lleis, posant-los la pressió del més fort per sobre de la necessitat imperiosa de treballar per menjar. Només per menjar. No parlem de canviar el cotxe ni de sortir de vacances, parlem només de menjar. I de donar menjar a les seves famílies.

Treballadors que han estat obligats a fer tasques que no estaven en les seves funcions i que tampoc és retribuïen. Hores i hores extres que (inclús fins avui) no són pagades, i que al moment de sol·licitar dit pagament, ha de pregar-se al cap com si s'estigués demanant un favor, o rebent amenaces de denúncies d'expulsions fins a cansar a l'empleat i que aquest finalment es resigni al cobrament esmentat, amb arguments fora de context, i fins i tot, rebent vacil·lades per part dels encarregats o caps.

Només pensi si a vostè li agradaria que no li paguessin les seves hores extres treballades i a més, l'amenaressin i el vacil·lessin.

I quin desavantatge: per un costat, el que ja coneix les lleis i els processos, el que pot acudir als seus contactes i les seves possibilitats, qui guanya d'avant per ser el del país, contra un nou vingut que desconeix el sistema, que no disposa d'un salari que pugui pagar un advocat o aguantar el temps que demana una acció judicial, que viu de la incertesa de no saber que li depara la destinació, de la por a la vergonya i al maltractament, a la discriminació quan decideix accionar dins dels recursos d'aquest sistema, que és ignorat, o encara pitjor: que quan arriben a alguns organismes oficials relatius per demanar ajuda, son convidat a què no faci cap denúncies, al fet que no deixi constàncies, ja que segons els quals emeten aquestes afirmacions, no té cap possibilitat de guanyar un litigi.

Quan l'hi expliques als habitants d'Andorra no ho creuen, no ho conceben, pensen que és mentida, que només s'està victimitzant els treballadors, lògicament s'enfaden i els molesta escoltar aquestes realitats, perquè la majoria mai faria coses semblants, perquè la majoria son impecables en la seva formació, en la seva moral i en la seva conducta, i no poden creure que dins d'els seus entorns hi hagi alguns aprofitats que s'abusen de manera metòdica dels treballadors, que organitzen i promouen males praxis laborals com a aferrant-se a frases com "li dono treball, m'hauria d'agradir que li paguem", ó "el que té aquí no ho tindrà al seu país", o la més penosa frase: "el que paga mana".

Repetim, això no és cosa de tot el món ni per de tots els empresaris, tampoc a tots els treballadors o immigrants, això és només una petita descripció dins d'un contexte específic.

Clar, només parlar dels empresaris "dolents" seria poc objectiu, no seria oportú, ni es aquesta la nostra intenció.

Tenim molt clar que també hi han treballadors nefastos, improductius i aprofitats, que han arribat al país des de sempre amb males intencions, en tots els àmbits, per exemple: quan trencaben part dels pissos on vivien, o abussant-se de la gentileza i bona educació dels habitants d'Andorra i dels controls migratoris, quedant-se mes temps del permittit, portant

famílies senceres sense cap possibilitat de residir legalment i aprofitan-se del dret de l'universalitat de l'educació dels menors per demanar drets per ells mateixos, provocant greus riscos i problemes als menors.

I per això existeix la llei: cobrar-los cada centí de les seves nòmines per cada error comès, per brindar les corresponents expulsions, i per deixar clar que aquí no es juga, que les regles són així. I per aquest motiu, i com estem 100% d'acord amb el compliment de la llei, tornem a motivar l'aplicació total dels controls migratoris i del compliment de la llei a cada persona que cometi qualsevol acte il·lícit, sigui laboral com a migratori, sigui del país que sigui.

Pel qui encara no ho sap, sempre hem enfrontat que es compleixi la llei sota qualsevol circumstància. Els empresaris hauran de poder fer les denúncies o constàncies pertinents també.

Però que difícil és abordar aquest tema, que difícil és explicar les experiències de tants emigrants. Més difícil és creure-ho.

És per això que moltes vegades el treballador immigrant se sent molt desemparat en aquestes qüestions, i no parlem de condescendència, llàstima o compassió cap al treballador, sinó de simples, bàsiques i mínimes obligacions de treball de totes les parts q'intervien (inclòs del treballador), i que s'han de omplir i controlar, justament, perquè tots guanyin.

Potser (i això és només una apreciació) és un dels motius de moltes coses que passen en l'actualitat: persones que han decidit no acceptar més els abusos laborals que abans eren "normals" dins d'aquest àmbit específic, pel poder de l'empresari, sumat al silenci dels seus entorns, i que decideixen posar punt final a aquestes males pràctiques a través de denúncies, de publicacions en xarxes, ja que no trobaven cap lloc on els ajudin a resoldre aquestes problemes. Aquests nous criteris són taxats de rebels, ingrats o atrevits, i pel contrari, simplement es tracta de fer-se valdre, de fer-se respectar. I no hi ha dubte que aquesta part necessita una revisió i una actualització administrativa urgent. No es tracta només de lleis, es tracta d'adaptar les normatives laborals de manera humana, estricta, explícita, simple i concreta. La mala costum antiga i les realitats de fa uns anys es contrasten amb les modernitats, coneixements de la llei, i aspiracions de la majoria de les persones, i aquí no hi ha a ningú a qui responsabilitzar. De fet, aquí només convidem a la reflexió i a la conversació.

Dins d'aquest context, és necessari recordar que migrar no és res fàcil, i la migració existeix des de temps remots i sobretot, és imparable.

En tota l'actualitat migratòria mundial, l'Argentina constitueix un percentatge molt important i elevat a conseqüència de la seva difícil situació. I en el cas puntual d'Andorra, país que ens ha rebut amb els braços oberts i ens ha permès incloure'ns en la societat, i les últimes estadístiques indiquen un creixement poblacional exponencial.

No és cap secret la nostra forma de ser: som emocionals, apassionats i vivim cada cosa amb molta intensitat, i si bé és real que la nostra passió a vegades ens excedeix, és clar que aquesta qualitat no ens avergonyeix perquè això no és il·legal, i tampoc són un secret les nostres habilitats, la nostra capacitat resolutiva i la predisposició al treball. Òbviament, com tot el món, tenim els nostres defectes, no hi ha perquè negar-ho o intentar amagar-ho.

I per sobre tot això, hi ha una altra característica molt argentina: el nostre absolut respecte a tota mena de comunitats que conviu a qualsevol país, i sobretot a Andorra.

Aquesta característica no és una casualitat: prové de conèixer mínimament les nostres arrels. Perquè tenim molt en clar que ens hem creat dins de la colonització, en la diversitat, en la immigració, en la fusió de països i cultures, en la integració permanent.

Com molts saben, la nostra nació actual es va conformar amb aborígens sud-americans, mestissats amb els colonitzadors espanyols, italians, francesos, portuguesos, anglesos, alemanys, asiàtics, que, amb guerres i fam, es van decidir per la recerca d'un futur millor, o pel motiu que sigui, van arribar a les "amèriques" a construir el que avui és part de la nostra identitat.

Casualitat o no, a Andorra va passar una mica similar: catalans, andalusos, gallecs, francesos, espanyols en general, portuguesos, anglesos, filipins, argentins, etc. D'una manera o l'altra, van construir l'actualitat d'Andorra, la seva realitat, i s'han convertit en part necessària del desenvolupament econòmic, social, esportiu i cultural del principat.

I justament aquí està la qüestió: als argentins ens enorgulleix aquesta fusió, ens agrada. Perquè ens proposa un bell desafiament, un repte, però sobretot, ens correspon una gran responsabilitat.

Per saber quin camí emprendre o a quin destí anar, es fa imprescindible saber mínimament d'on venim.

Poteriorment i amb el temps, i a poc a poc, van començar a millorar algunes coses, van augmentar les nostres activitats i sobretot, accions, la majoria d'elles, també desconegudes per a molts: ciutadans argentins a Andorra que a més de

treballar a l'acompliment de la covid -19, i com a voluntaris de la Creu Roja, van rebre de primera mà al hospital als malalts greus que augmentaven minut a minut i que posaven en risc les seves pròpies vides. També, dels voluntaris de les campanyes de test de Covid-19 a cada parroquia i de les campanyes de recollida d'aliments. I ja dins la nostra Associació, de les donacions de roba i medicaments no només a pobles de països agermanats, sinó a molts andorrans que amb discreció i cert silenci, ens demanen ajuda. A més a més, lliuraments d'aliments i medicaments mensuals a qui l'ha necessitat, shows musicals gratuïts a les residències d'adults, classes de suport gratuïtes de l'idioma català, assistències a famílies en casos de voler saber dades sobre temes migratoris, i que comporten una sèrie d'emocions i sentiments que avui hem cregut oportú descriure.

No volem deixar fora d'aquesta descripció, que sempre hem expressat la nostra voluntat explícita d'aprendre l'idioma català, a través de reunions i projectes presentats al cap de govern, al ministeri de cultura, i davant el director de política lingüística, i ho continuem fent habitualment amb accions de difusió permanents davant la nostra comunitat. Poden comprovar-ho vostès.

Mai havíem pensat en lleis que ens obliguessin a fer-ho, sinó que tenim en clar que és el nostre deure almenys és intentar parlar l'idioma.

Conseqüència d'això, fa un temps enrere, al costat de familiars i amics, i després de molts mesos d'estudis, recerca i investigació, prenem la difícil decisió d'involucrar-nos públicament, de sortir de la nostra tranquil·litat, i sense cap mena d'obligació, comencem inicialment amb la formació de la nostra Associació.

Si bé en els nostres plans originals les accions culturals, socials i esportives seria la nostra primordial recerca, ens va ser impossible no involucrar-nos en els temes migratoris i d'abusos laborals que passaven. Comencem a conversar més assíduament en temes d'actualitat i entenem que els patiments que pateixen molts dels treballadors de temporada eren desconeguts per la gran majoria dels pobladors a Andorra, i a més a més, sigui del país que sigui. Perquè també ho pateixen altres treballadors, no només argentins. Però sobretot, sabíem que la majoria de la població també desconeixia l'origen o responsables d'aquesta realitat, que gran quantitat de gent només s'esmorzava de certes situacions i informacions amb el diari del matí.

Molts també descendeixen d'immigrants, i que probablement hauran passat les mateixes i innecessàries situacions, situacions que d'una vegada per totes s'han d'erradicar.

Dada curiosa: actualment la majoria dels immigrants fan el treball que ningú més vol fer.

Aquí sorgeix una descripció molt complicada, i a la vegada, subjectiva: és una sensació que mai la comprendrà qui, per exemple, no hagi tingut mínimament l'experiència com a estranger de viure amb gana i d'estar un temps com a "temporer", una paraula apocada simpàticament, però per a uns altres aquesta paraula ve carregada de prejudici, mala reputació i discriminació.

Cas habitual: parlar de treballs de temporada i només identificar al "temporer", quan per darrere hi ha moltes empreses, milers de persones i alguns "personatges" que obtenen enormes beneficis. El treballador de temporada es l'últim i mes feble part de les feines de temporada: no podien decidir res de la part administrativa i gerencial de les empreses, ni ocupaven càrrecs on es prenen decisions, només tenien accés a treballar i després anar-se'n, i fins i tot, semblava un bon negoci.

O encara més difícil d'entendre, el que viuen els treballadors de la construcció desplaçats, que són abusats metòdicament per empreses fraudulentament que impunement viuen en el país, que s'aprofiten de tot ells d'un modo sistemàticament organitzat, jugant (i passant-se) en el límit de la llei, sense pagar els salaris, fent-los viure en pisos horrorosos, sense donar les eines ni roba reglamentària, mentint als treballadors que els pagarien els vols, sense fer els respectius pagaments a la C.A.S.S., o inclús enviant-los a cobrar sobres en efectiu a la Seu d'Urgell perquè no poden obrir comptes bancaris, amb promeses de contractes que il·lusionen al més caut, però que l'angoixa, gana, necessitat i desconeixement del treballador no els deixa més opció que pujar a l'odissea. Una veritable vergonya per als temps que corren.

Tema sensible, delicat, encara aquesta empresa continua actuant al principat sota un altre nom, i que gràcies a la decisió i el compromís ferm dels ministres, estem convençuts que finalment la llei caurà sobre les seves dolentes maneres de actuar, per acabar d'una vegada amb aquestes problemes.

En rigor a la veritat, òbviament no podem generalitzar, i molt menys, insinuar que tots els empresaris són o han sigut així, al contrari, ho hem afirmat sempre: Andorra és molt més que aquestes desafortunades excepcions. I des de cap punt de vista aquestes paraules intenten victimitzar a ningú. Els argentins no són víctimes de res, ni es busca compassió de ningú. Només proposem descriure la realitat. Aquí no estem per donar un judici de valors o creure'ns més o menys que ningú, ni busquem excuses, això és la part dolenta de la realitat, li agradi a qui li agradi.

I perquè fora d'aquestes temes excepcionals, òbviament hi ha una realitat de viure a Andorra que es molt bona, i que aprofitem per revaloritzar-la.

L'Associació Argentinos en Andorra és només una petita part de l'enorme cultura, força i comunitat Argentina a Andorra, que amb el temps i a poc a poc, va intentant ser més assertiva i empàtica. Tenint molt en clar que una de les coses més difícils d'afrontar és l'exposició pública. Exposar-nos, encara quan només hem transmès realitats que afecten no només a argentins, sinó inclòs andorrans, ha tingut un preu massa alt, preu que no tots tenen el valor d'afrontar.

Sempre que un s'involucra públicament ha de pagar el preu de l'opinió lliure, que en general poques vegades veu el rerefons del nostre treball, de les nostres gestions, accions, i sobretot, del nostre esforç: hores i hores, buscant informació precisa i real, preparant dades i informes, demanant ajuda de professionals, assessorant-nos i assessorant, assistint, gairebé les 24h a gent de molts països sense cap mena de distincions, sense cobrar "ni un duro", sense tenir cap obligació de fer-ho. Per cert, al dia d'avui també ajudem amb informació migratòria gratis a gent d'altres països, i fins i tot a empresaris.

Entenem el joc, no pretenem cap mena d'excepcions, creïem que hem d'acceptar el repte, i anem al davant ajustant-nos a les regles, i ens hem proposat sumar-nos a l'evolució, propasant, integrant, motivant a millorar.

Simplement, som els que donem la cara davant entitats, ministres i/o funcionaris sobre alguns temes d'actualitat, i sobretot, entenem i acceptem que n'hi ha molts que no coincideixen amb nosaltres (inclús compatriotes), i els convidem a conversar i escoltar-los, perquè nosaltres no tenim la raó ni les veritats absolutes de res.

Avui creiem oportú informar:

En 1r. lloc a l'opinió pública: que a cada reunió o conversació que proposem amb qualsevol empresa, ministeri, organisme o entitat, sigui pública, privada o de govern, intentem presentar informes amb moltes hores d'anàlisi del que hi son algunes problemàtiques, amb propostes clares, reals i simples, sense basant-nos en un simple comentari o una queixa, ni en un sol fet aïllat. I tot aquest temps que dediquem, té com únic objectiu donar una mà, intenta evitar que ningú més ho passi malament i que simplement s'identifiquin els canvis que es fan necessaris en el progrés de les comunes.

Però sobretot, no demanem absolutament res, ni molt menys exigim res, ni pretenem fer-ho, ni estarà dins la nostra gestió anar amb actitud autosuficient ni confrontativa, ni res que se li sembli. Tampoc embanderem cap mena de falsa propietat de drets adquirits, ni de supòsits atribucions fora de la nostra concreta i simple possibilitat. I si en algun moment ha semblat el contrari, doncs demanem les disculpes del cas, perquè no es la nostra intenció, i probablement la nostra inexperiència al moment de dir-ho en aquestes situacions ha quedat exposada.

Per això, i ara més que mai, és el moment d'agrair a tots els quals els han ajudat des del primer moment en els nostres projectes.

I ho farem compartint els positius i visibles resultats de l'última àrdua i difícilíssima tasca que ens proposem i que ens porta més de 17 mesos de treball incansable (i que no acabarà), relacionada a la campanya d'Immigració Responsable, destinada a re-ordenar l'arribada dels treballadors de temporada a Andorra, alineant al Consulat Argentí a Barcelona, Ministeri d'Exteriors d'Andorra, Ministeri d'Interior d'Andorra i Servei d'Immigració, i además, a les empreses relatives als treballs de temporada, a la recerca i publicació de la informació clara, explícita i concreta sobre els temes i requisits migratoris.

En aquest sentit, els últims començaments de temporada han estat molt menys desbordades i la majoria de treballadors van arribar amb informació més clara, les empreses van millorar les propostes laborals i els sistemes d'informació previa a les contratacions, la pàgina oficial del Servei d'Immigració va afegir més informació i claredat, amb resultats que beneficien a totes les parts implicades, principalment, donant-li humanitat al tractament dels migrants. Tot així entre molt més coses, però seria interminable descriure en només 1 carta.

Dins del nostre entorn podem dir que els temes migratoris estan millorant gràcies al treball de totes les parts implicades, encara que falta temps i feina per modernitzar i

També, i per tot l'expressat anteriorment, i per ser conseqüents amb el que hem avançat:

Agraïm públicament al Sr. Cap de Govern Xavier Espot Zamora, la Sra. Ministra Marsol, La Sra. Ministra Molné, al Sr. Jesus Guardiet, al Sr. Joan Antoni Leon, grups parlamentaris, i cadascun dels ministres, cònsols, consellers, i funcionaris de cada organisme de govern que ens ha atès, per involucrar-se de manera immediata amb l'objectiu de buscar la solució, posar els seus enorms esforços per portar a terme aquesta tasca, evitant que els treballadors de temporada ho passin malament com va passar l'any 2022-23 amb l'arribada massiva de Treballadors de Temporada, i fa uns messos, en el cas dels treballadors desplaçats de la construcció.

És un orgull i un honor la tasca que estàn realitzant, perquè gràcies al vostre compromís, les coses estan millorant substancialment, estan canviant de manera positiva i directa, fent el començament d'aquesta actualització transcendental pels immigrants, i sobretot, gracies per empatitzar i proposar evolucionar al àmbit migratori en general.

Punt més rellevant: A tot el personal del Servei d'Immigració, moltíssimes gràcies per la destacada labor i millores que van portar a terme als últims anys.

També agrair a cada empresa privada per escoltar-nos i ajudar-nos en aquest projecte, obrint-nos les portes dels seus despatxos inclòs fora d'hora, i que ens permet explicar en primera persona el que es viu i se sent durant els processos d'accés als treballs de temporada i anuals.

A tots els quals formen part dels mitjans de premsa, estem convençuts que és el moment d'agrair-los públicament, ja que van ser de vital importància en la visibilitat de cada inquietud i dins d'un llenguatge d'empatia i dignitat.

A la Federació Andorrana de Rugbi i el VPC Andorra Rugby XV per la seva solidaritat.

Al Ministeri de Cultura, Juventut i Esports, a la Sra. Mònica Bonell Tusset, al Sr. Joan Marc Joval, per donar-nos la possibilitat de promover l'intercanvi cultural a Andorra.

A la Sra. Silvia Riva Gonzalez,

Al Sr. Joan Sans Urgell i el Servei de Política Lingüística,

Als esportistes, artistes i comunitats que conviuen a Andorra i que es van integrar amb transparència i alegria

Al Servei de Participació Ciutdadana per tanta ajuda, guia i paciència.

Volem agrair a les nostres famílies i amics que ens van ajudar des de les seves voluntàries idees, paraules, lliçons, correccions, i sobretot: temps (que valor tan gran té el temps que ens regalen)

Agraïr al poble andorrà i a l'opinió publica en general per donar-nos l'oportunitat de parlar des de la nostra sensació en aquests temes tan difícils d'explicar, amb la nostra òbvia inexperiència en la forma de fer-ho, inexperiència que també en genera molts mals de cap, i és clar que també ens ha tancat més portes del que ens haguéssim imaginat només per informar i fent el que suposadament s'ha de fer.

Perque el poble andorrà també té les seves inquietuds, i que, al començament va veure amb desconfiança i recel el que exposàvem, i a poc a poc, veient que fets reals sortien a la llum, va començar a entendre'ns. I que la tasca més difícil de resoldre era simplement millorar la informació sobre els temes migratoris, més enllà del país d'on vinguessin, sigui amb el permís de treball que sigui, sigui en el sector que sigui,

A cadascun dels habitants del sòl andorrà, tenen les nostres portes obertes per acostar-se personalment, i consultar-nos qualsevol dubte, idea o proposta.

Creiem que no hi ha altra manera de resoldre algunes coses si no és escoltant, involucrant-se, posant temps, esforç i bona voluntat, intentant acostar inquietuds, allunyats de qualsevol pensament de les diferències d'opinió.

Sabem que encara ens falten coses per resoldre, que encara ens queda molt treball per davant, sabem que continuarem aprenent de cada situació o gestió. Però no ho farem mai des de la baralla o la queixa.

Avui renovem enfront de totes les persones i entitats enunciadetes anteriorment, enfront de tot el poble andorrà, i sobretot als nostres compatriotes, la nostra voluntat de continuar ajudant i oferint canvis. I més encara, per evitar definitivament que algú, sigui del país que sigui, ho passi malament. Renovem el nostre fort compromís d'ajudar a una Migració Responsable i endreçada.

I per descomptat, continuarem generant accions culturals, esportives, de difusió i germandat com sempre ho hem fet, i que al dia de avui, podem dir-vos que hem arribat als 20 accions culturals en els últims 14 mesos, sense cap tipus de subvenció ni ajudes consulars.

I puntualment als nostres compatriotes:

És el moment d'agrair-los per tant esforç, paciència, i en conseqüència sacrifici, perquè coneixem absolutament tot el que se sent, es viu i es pateix al moment d'emigrar a qualsevol país, més encara, quan les coses són molt diferents de com creien, conseqüència en gran part del que venen a les xarxes socials sumades a l'angòxia i necessitat de buscar un futur millor.

És el moment de créixer. De fer-nos forts i ajudar-nos entre nosaltres i ajudar al veí, amic, conegut, de qualsevol país, sense tantes voltes ni tantes excuses. Hem de transmetre'ns les bons costums i deixar definitivament fora les males influències.

Si hem decidit viure a Andorra, és el nostre deure fer les coses bé, perquè aquí només depèn de nosaltres. Hem de continuar intentant estudiar català com ho hem intentat sempre, i no perquè sigui un requisit migratori o una llei, sinó, perquè sempre ens correspon fer-ho, i a més, perquè sempre ens ha agradat.

Acceptem i complim les regles sense objeccions, capacitem-nos el més possible.

I com som argentins, aquest paràgraf ho farem també en Castellà, ja que està destinat a tots els argentins que són al Principat, o que arribaran pròximament:

LA LIBERTAD ES RESPONSABILIDAD, Y TENEMOS QUE HACERNOS CARGO DE CADA ERROR Y MAL USO DE NUESTRA LIBERTAD EN ANDORRA, PEDIR DISCULPAS, ESFORZARNOS EN CORREGIR NUESTROS MALOS HÁBITOS, Y DE IR DEFINITIVAMENTE HACIA ADELANTE.

DE COMPROMETERNOS FIRMEMENTE EN SELLAR A FUEGO NUESTRAS VIRTUDES Y CUALIDADES, DE MEJORAR NUESTRAS ACTITUDES Y APTITUDES, DE PROPONER CAMBIOS Y CUMPLIRLOS, DE SUMAR ACCIONES DESDE NUESTRAS PROPIAS FAMILIAS Y ENTORNOS, DE TOMAR LAS RIENDAS DE NUESTRA PROPIA REALIDAD, Y COMENZAR DE UNA VEZ POR TODAS A SER PARTE ACTIVA EN EL CRECIMIENTO DE LA COMUNIDAD ARGENTINA EN ESTE PAIS, A FORMAR PARTE DE MANERA PRODUCTIVA EN LA VIDA ANDORRANA.

ENTRE NOSOTROS MISMOS DEBEMOS EXIGIRNOS A MEJORAR.

ES EL MOMENTO DE DEJAR DE ECHAR LAS CULPAS A LOS DEMAS, DE CAMBIAR EXPRESIONES COMO "DEBERIAN", "TENDRIAN", "TENGO EL DERECHO A", O "PARA ESO ESTAN", "ES SU OBLIGACIÓN", POR EXPRESIONES CONSTRUCTIVAS COMO "ACEPTO LA LEY", "PROPONGO", "ME INVOLUCRO", "INVESTIGO", "ME SUMO", "AYUDO", "CUMPLO".

YA NO ALCANZA CON SOLO VENIR A "SALVARSE" DE LA ANGUSTIA Y LIMITARSE LIVIANAMENTE A PERMANECER SIN MAS PROYECTOS DE VIDA O DE INTEGRACIÓN. ESA ÉPOCA DEBE TERMINAR DE UNA VEZ POR TODAS.

LOS ARGENTINOS TENEMOS MUCHÍSIMAS COSAS QUE APRENDER DE ANDORRA, Y TAMBIÉN TENEMOS COSAS NUESTRAS BUENAS PARA COMPARTIR CON ÉSTE HERMOSO Y GENEROSO PAÍS Y PARA ESO, ES IMPRESCINDIBLE PONERNOS MANOS A LA OBRA!

La llibertat és responsabilitat, i hem de fer-nos càrrec de cada error i mal ús de la nostra llibertat a Andorra, demanar disculpes, esforçar-nos a corregir els nostres mal hàbits, i d'anar definitivament cap endavant, de comprometre'ns fermament en segellar a foc les nostres virtuts, de proposar canvis i complir-los, de sumar accions des de les nostres propies famílies i entorns, de prendre les rendes de la nostra pròpia realitat, i començar d'una vegada per totes a ser part activa en el creixement de la comunitat argentina en la vida andorrana.

Entre nosaltres mateixos hem d'exigir-nos a millorar.

És el moment de deixar de fer les culpes als altres, i canviar expressions com "deuen", "tindrien", "tinc el dret a", "per això estan", o "és la seva obligació", per expressions constructives com "accepto la llei", "proposo", "m'involucro", "investigo", "em sumo", "ajudo", "compleixo".

Ja no val només venir a "salvar-se" de l'angoixa i limitar-se a treballar sense mes projectes de vida o d'integració. Aquesta època ha d'acabar d'un cop per totes. Els argentins tenim moltíssimes coses per aprendre d'Andorra, i també tenim més coses les nostres bones per compartir amb aquest bell i generós país, i per a això, és imprescindible posar-nos mans a l'obra!

I encara que sembli una utopia, es el moment de treballar entre tots per la tan nomenada pau, aquesta que sempre

Associació Argentinos en Andorra

escoltem i creiem que l'haurien d'aconseguir "altres", i que finalment neix, es desenvolupa i s'aconsegueix, des de cadascun de nosaltres, des de els nostres entorns, des de les nostres llars.

És ahí on està la pau que tots anhelem!

Marcelo Agustín Ponce
President
Associació Argentinos en Andorra